

Punt de Vista

El Punt Avui expressa la seva opinió únicament en els editorials. Els articles firmats exposen les opinions dels seus autors.

HERMES COMUNICACIONS SA

President: Joaquim Vidal i Perpinyà.
Consell d'Administració: Lúcia Vidal i Juventench (vicepresidenta), Eduard Vidal i Juventench, Esteve Colomer i Font i Joan Vall i Clara.
Consell de lectors: Feu-nos arribar les opinions, els suggeriments i les consultes que desitgeu sobre el nostre projecte editorial i els nostres productes a conselldelectors@elpuntavui.cat. Tots els contactes rebran resposta de la direcció.

Direcció Executiva: Joan Vall i Clara (conseller delegat), Xevi Xirgo (Informació General), Emili Gispert (Informació Esportiva i local), Toni Muñoz (Serveis), Josep Madrenas (Webs i Sistemes), Albert París (Comunicació), Miquel Fuentes (Administració i RH), Lluís Cama (Producció) i Ricard Forcat.

Keep calm

Isabel-Clara Simó

El groc

Com podem, d'ara endavant, jugar al parxís sense el groc? I els pobres canaris, que es queixen a Twitter? I les margarides, tan ufanoses? Queda prohibida la icterícia. I la bandera espanyola? És clar: és "roja y gualda", res de groc. I el verd? Com podem fabricar el verd sense groc? I el deliciós *Submarino amarillo*, dels Beatles? Està també prohibit? L'Albert Espinosa ja pot plegar com a escriptor, després d'escriure sobre ignominiosos sers grocs. I Van Gogh o Goya? Què en farem dels seus grocs, tan lluminosos i fragants?

Totes aquestes barbaritats resulta que són ben reals: si els escoltem, sobretot la Junta Electoral Central (observeu que és *central*), tot allò que és groc és un pecat ple de ressonàncies separatistes (es pot separar allò que no està unit?), que estafen amb la seva sola presència més de la meitat de Catalunya... Com ho saben, quants som? Han fet un referèndum d'amagatotis per saber-ho? Com ens han

Encara no ens hem adonat que som una colònia? Que ens han conquerit per les armes i que vam perdre la guerra contra Castella?

comptat? A sobre, el més famós dels judicis és típic de les comèdies de l'absurd. Guàrdies civils sofrents per la por de les mirades amenaçadores que els llançaven els revoltats, cosa que, aïllat, no els succeïa quan van perpetrar un cop d'Estat. Escoltar el discurs de guàrdies civils que, sense proves, acusen de violents les víctimes del seu brutal atac, obeint ordres: dels mateixos que ara els ordenen que fingixin uns fets que no són enlloc, i amb l'aquiescència del jutge Marchena, que no vol proves gràfiques, per massa contundents.

Encara no ens hem adonat que som una colònia? Que ens han conquerit per les armes, que vam perdre la guerra contra Castella i que, per tant, no tenim drets civils? Si de cas, una paròdia, però res més. El grotesc està dominant l'escena espanyola. Assistim a una comèdia, que a sobre no té cap gràcia, amb unes víctimes que pateixen presó i exili. Uns fan el ridícul i d'altres han de patir en la seva indefensió, en condició de víctimes. Ja n'hi ha prou, no?

La vinyeta

Fer

Vuits i nous

Manuel Cuyàs

Novel·les il·lustrades

El que sempre diu que no llegeix novel·les, aquestes últimes setmanes n'ha enllestit quatre: *Sobre la terra impura*, de Melcior Comes; *Disset pianos*, de Ramon Solsona; *El fill de l'italià*, de Rafel Nadal, i *El fibló*, de Sílvia Soler. Als llibres de Sílvia Soler sempre sembla que sigui estiu. Sol, arbres, flors, vi... Petits problemes domèstics, transcendents per als seus personatges. Eric Rohmer, aquest cop al Maresme. Els he llegit per estar al dia. Procuo que res del país em sigui indiferent, aliè. Com que tots quatre passen en llocs identificables, m'he trobat fet el mateix gest mentre els llegia: situat davant l'ordinador, buscar imatges dels paisatges al·ludits. Les platges del nord de Mallorca de Melcior Comes; els carrers de Bucarest de Ramon Solsona, els balnearis de Caldes de Malavella i el restaurant de Gènova de Rafel Nadal, l'Alella de Sílvia Soler. Pel mateix conducte informàtic, el d'en Solsona l'he amenitzat amb la melodia obsessiva que uns dels personatges interpreta en un dels disset pianos. Google ens il·lustra els llibres que llegim. Generalit-

“Completo amb Google les descripcions literàries

zo perquè no crec que sigui l'únic a actuar de la manera que dic. Davant un llibre d'història busco la cara del Tigre del Maestrat o la de Quico Sabater, ja veuen que avui vaig aguerit.

El pare havia il·lustrat molts llibres per a les editorials Mateu i Bruguera. Bruguera en publicava uns que cada dues pàgines contenien una mena de còmic que resumia el text, el qual ja era ell mateix un resum de la novel·la original. Bruguera reverenciava el poder de la imatge a la vegada que no confiava gaire en la capacitat lectora dels seus clients. Gràcies a això el pare va tenir feina i els germans vam poder

estudiar. Vaig seguir història de l'art. Santiago Alcolea ens passava unes fil·lmines sobre Velázquez o sobre Miquel Àngel que havíem d'acolorir amb la imaginació. Els llibres de consulta, si no eren de procedència suïssa, no encertaven cap color. El dia que al Prado vaig veure un Greco no el vaig reconèixer. Les imatges servides a través del Google tenen, en general i ben buscades, una resolució excel·lent o molt aproximada a l'original. L'arquitecte Miquel del Pozo en divulga pel Twitter que de vegades el superen. Algunes les fa ell, d'altres no sé d'on les treu. Hauria de recomençar la carrera.

Però il·lustrar novel·les? Que no n'hi ha prou amb les descripcions de l'autor? Som esclaus de la fotografia i el cine. Singularitzo per no ofendre: ho soc. O potser és una altra cosa. Abans de la fotografia i el cine els novel·listes feien retrats minuciosos de les persones i els paisatges que poblaven els seus llibres. Ara es limiten als grans traços. La gent s'hi avorria. Confien els autors que el lector recorrerà al Google per completar la seva obra? Rumien-hi